

Fitxa per la Moncadapèdia / Arxiu de memòria popular

	Nom/Cognom	Prometeo Pérez, Prometeo Estilistas
	Negoci familiar	Tres generacions
	Títol	Prometeo Estilistas, una tradició de tres generacions
	Categories	treball, perruqueria, moda, oficis, home
	Data i lloc de l'entrevista	Dimecres 16 de juny, Prometeo Estilistas, cr. Major 22
	Equip entrevistador	Nelo Vilar, Laura Yustas
	Pàgines web	https://www.prometeoestilistas.es/ i http://xxlhair.es
	Enllaç entrevista	https://youtu.be/SFuvVG7NK3A
	Extracte	https://youtu.be/Q4m9cx5do68

Prometeo Pérez ens acull en el seu saló de perruqueria del carrer Major. El seu ofici té gran tradició familiar, ell i les seues germanes Amparo i Inés formen la tercera generació d'una nissaga de barbers i perruquers. Prometeo compagina el treball al saló amb l'empresa XXL que porta amb dos socis més i amb el treball com a *freelance* per a marques tan importants com L'Oréal. Des que va iniciar la seua carrera aprenent l'ofici de barber tradicional amb son pare -que ja aprenqué del seu- no ha deixat de practicar, d'aprendre i d'ensenyar un ofici que és la seua passió. Ara mateix cadascun dels germans s'encarrega d'una de les seues de Prometeo Estilistas. Prometeo del saló de Moncada (carrer Major, 22), Amparo del d'Alfara (plaça de la Creu, 2, Alfara del Patriarca) i Inés del de Valterna (carrer Malva, Valterna, 13 baix, 46980 Paterna).

Sinopsi:

Prometeo Pérez ens parla de l'ofici tradicional de la seua família com a barbers i perruquers, de com son pare va iniciar una perruqueria unisex en 1985, de la seua participació en les últimes tendències del sector i de molts més temes relacionats amb un negoci que li apassiona.

Resum / Transcripció:

Volíem preguntar-te... Bueno, a vore, sou una nissaga de barbers, perruquers... no sé si teniu memòria la família de com va començar la cosa... amb t'agüelo me pareix.

Bueno, m'agüelo. Mosatros som la tercera generació, jo sóc la tercera generació junt amb les meues dos germanes, que han seguit l'ofici. I bueno, m'agüelo vingué de Madrid i se

ficà a treballar en una perruqueria d'ací de Moncà, 'Tónico', que tot el món... la gent major coneix Tónico. Era un referent. I se ficà a treballar allí i junt als altres treballadors... Tónico va decidir mudar-se a València i deixar-se la perruqueria, la deixà als treballadors. I se la quedaren m'agüelo junt a dos treballadors més, crec. Entonces m'agüelo ja pareixia que era empenedor l'home i volgué pues... canviar els pentinaors, pintar la perruqueria... donar-li un aire diferent i els companys d'ell digueren que no, que no feia falta, que ells volien continuar aixina i que no volien fer ninguna reforma ni volien fer res, "que si volia... -i m'agüelo no parava- que si volia fer-lo ell que se quedara ell el negoci" i tal. I entonces se'l quedà ell. Se quedà m'agüelo el negoci, la perruqueria de Tónico i va seguir.

Era perruqueria o era barberia?

Era barberia. Vamos, la típica barberia de tota la vida, a on els llauradors... a on els llauradors anaven, per exemple el dia que plovia... Jo quan era xicotet ja me'n recorde de notar-se molt els dies de pluja, els dies de pluja pel matí ja tenies molta faena dels hòmens quan venien a treballar. No com ara que ara van a turnos la gent, és una altra... un altre ritme. I bueno, allí escomençà mon pare tamé, però bueno, jo recorde anècdotes de mon pare que me conta i Manolo tamé -que treballà amb mon pare-, de... Manolo, per exemple quan vingué -un home que ha treballat quaranta-dos anys en esta empresa- i contava que la primera vegada que vingué -ell era de Vinaròs-, vingué a treballar ací i es ficà a treballar un dissabte i treballant un dissabte... ell tenia la nóvia en Xirivella me pareix que era, i volia anar-se'n a vore a la nóvia i se feia per l'esprà, dissabte i acaben de dinar i seguien continuant, per l'esprà, i les sis de l'esprà, les set de l'esprà, i allí no parava d'entrar gent a afeitar-se i a fer-se el collet i a pentinar-se... I sorpresa la d'ell que la gent que anava al cine de Casablanca se n'anaven al cine i quan entraven al cine, quan se n'anavend'ací feien "quan isca del cine jo primer!". Quan isca del cine jo primer! [rissses]. Clar, aquell... ell dia, bueno, aquí... ací en esta perruqueria quan s'acaba? Els horaris eren interminables. Aquell deia açò és una locura, en el seu poblet -que era del poble de Vinaròs-, acabava de treballar el dissabte a migdia i ací estaven treballant dissabte hasta les tantes. I era un puesto a on se... bueno, era un punt de reunió. Era un punt de reunió a on anaven... hi havia gent que anava a llegir el diari, per eixemple. Que llegia el diari allí i raonava amb els companys i amb els amics i passaven a xarrar.

Clar, se formaven uns a atres.

Se formaven uns a atres, com tu dius. Después se dedicaven a fer moltes coses, per eixemple Tónico sempre jo l'he sentit... bueno, l'he conegut a este home, de fet no fa molt estiguí raonant amb la filla. I era un tio pues molt tirat cap avant: igual punxava que te treia un queixal... bueno, que et feia, el tio era molt tirat cap avant i te feia de tot. En les perruqueries se feia de tot, se feia de tot. M'agüelo per eixemple treballà en una sabateria en Madrid i quan vingué ací feia les sabates tamé pa la gent del futbol. Pal futbol, pa l'equipo tamé, pa jugadors de futbol. Els feia sabates. Me contaren que tamé feia sabates als futbolistes i a Pepito, Pepito el del banc. Pepito el del banc era un home coixet que treballava en el Popular i treballava per les vesprades en l'autoescuela Castillo. Este home se li feien les sabates a mida i les feia m'agüelo tamé. O sea que... feien de tot, feien de tot.

Claro, lo de "Prometeo" no era un nom molt habitual ací, sereu els únics.

Sí, jo no he conegut a ningun Prometeo. Jo sóc el tercer: m'agüelo, mon pare i jo. Pues una història... he tingut moltes anècdotes, no?, en ma vida, que m'han preguntat el perquè i el perquè no, i "m'agrada", una altres "no m'agrada"... o sea que han hagut opinions de totes les classes.

Vosotros no sempre heu estat ací, no?

No, mosatros... este és el tercer local. Vale?, des de lo que és el principi. Escomençà a on està la tenda de Sepúlveda, val, el cantonet ahí... que estava enfront del metge. Jo per lo que he sentit sé que ixé era com el carrer Colón de Moncà, o sea, estava el Mercat, estava la farmàcia de Pérez de Lucia, estava el metge, la carnisseria... estava tot ahí, el centre comercial [5 min.]. Pues escomençà ahí. D'allí se n'anàrem a Ausiàs March, ahí la montà m'agüelo tamé. I d'ahí ja va ser quan va prendre la decisió mon pare. A mitjans dels huitanta se'n vingué a este local a on va muntar este saló, que en aquell entonces a mitjans dels huitanta era... uf, no n'hi haven salons... vamos, en València molt poquets, i per no dir-te ninguno, en aquell entonces quan se montà. Unisex tamé, dins de la mateixa perruqueria era com molt novedós. I bueno, mon pare sempre ha segut... tant m'agüelo quan escomençà molt emprenedor i molt tirat pac avant... mon pare... què dir [risses]. I res, després montàrem... se quedàrem amb el negoci de la meua germana Amparo i la meua germana Inés, i la meua germana Amparo... montaren en Alfara, es quedà la meua germana Amparo en Alfara. Després decidírem montar en Valterna. Montàrem l'atra perruqueria en Valterna, està la meua germana Inés en Valterna. I res, seguix sent una empresa familiar, dels tres, cada u gestiona el seu saló, però vamos, anem tots a una.

I com va ser...? Jo suppose que en temps de ton pare fer el bot a unisex... pareixia com molt... No sé, a on se va formar o de quina manera ho va fer?

Bueno, mon pare va ser un gran peluquero de hòmens, de fet té vèrios premis, campionants de la Comunitat Valenciana... sempre estava... campionat d'Espanya tamé, en Sevilla... Ha sigut professor, mestre en el gremi de peluqueros molts anys... Ha sigut un molt bon peluquero de hòmens, i quan va decidir montar-se unisex ja escomençà... anà vèries voltes a Barcelona, a [Llongueras](#) i a [Cebado](#), una acadèmia de pues... noms reconeguts. Se va formar i va decidir montar unisex. Clar, a meitat dels huitanta pues era una cosa molt novedosa, mesclar, ficar als hòmens i les dones en el mateix local no era molt... Ara torna una atra vegà de moda la barberia: els hòmens en un puesto i les dones en un atre. Mosatros seguim igual, mosatros tenim clients hòmens com dones. Però han resurgit una atra volta les barberies, però en el 85 quan montà mon pare açò no era molt comú.

Tu t'has format ací en la pràctica.

Sí. Bueno, jo escomencí... com te comentava. Jo volia ser perruquer des de ben xicotet, des de ben xicotet, o siga ho tenia ben clar, ben clar.

Ho tenies en casa absolutament.

I acabí, vaig acabar el EGB i li vaig dir a mon pare que jo volia ser perruquer. Mon pare volia que estudiara cinc anys de perruqueria en FP i jo li vaig dir que no, que ahí no se feia perruqueria, que n'hi havien matemàtiques, n'hi havia llengua... jo no volia estudiar res d'això. Jo volia perruqueria. I res, me va dir mon pare, pues hale, a treballar. A treballar. I en setembre me deixí l'escola, acabí l'escola. M'hi ficuí a treballar i en setembre escomencí en l'acadèmia, en la privà dos anys i compaginava els estudis, bueno, el traure'm el títol de peluqueria i treballar. I treballar. Entonces... després de traure'm la titulació sí que he estat... anava tots els anys a Madrid i a Barcelona a acadèmies de perfeccionament. Només acabar estiguí... sí que estiguí un mes a Madrid. Bueno, vaig acabar el curs de perruqueria, dos anys, me'l vaig traure ací a València i mentres estava estudiant evidentment acabava a les sis de la vesprada i me'n tornava directament a la perruqueria hasta les nou de la nit. Mon pare no me perdonava ni mig hora. I dissabtes tamé

treballant. Després acabí i estiguí un mes a Madrid en una de les millors acadèmies a nivell nacional. Després compaginava Madrid i Barcelona, sempre anava un parell de voltes a l'any a les acadèmies de perfeccionament, de curs de moda. I ahí és a on me vaig formar jo. I bueno, i mon pare que me va ensenyar ixa base. Després tinguí la sort d'entrar dins d'una firma molt important, de [L'Oréal](#), en l'equip artístic, entrí com a freelance i... ja fa per lo menos vint-i-cinc anys que escomencí amb ells com a freelance. Anava... feien les presentacions i anava jo, diguem pentinava a les modelos i tal. Anava de freelance tamé en la [Passarel·la del Carme](#), he estat tamé en diferents desfiles-passarel·la, [Premis Gaudí...](#) [10 min.] Entonces, bueno, ahí m'he anat format tamé, encara que estiga jo com a freelance i estava donant formació... He estat més de vint anys donant formació a perruquers per tota Espanya, ara tamé estiguí una època internacional. I què occurix? Que al final quan tu impartixes formació tamé reps informació i simplement dels mateixos formaors, de la mateixa gent que ve a formar-se tamé veus tu com treballen i tamé és la... bueno, pues lo que al final te plena professionalment, el vore i eixir totes les setmanes... Ahir mateixa ací en València donàrem una formació de color i de corte pa perruquers i, bueno, la vaig donar jo i vaig vore treballar a huit perruquers tamé, o siga que al final agarres. Pa estar ahí tamé durant molts anys de formació mosatros en l'empresa l'Oréal sempre mos han dut dos formacions a l'any a cadenes internacionals. He estat en Londres deu o dotze voltes amb els millors perruquers a nivell internacional, he estat en Amsterdam, he estat en Berlin, he estat en Paris, he estat... I sempre amb els millors perruquers més punteros de la època i de l'any... Entonces conviure amb ells una formació durant una setmana amb ells de tu a tu... Pues al final és lo que te du a tots estos anys anar impartint formacions per tota la geografia nacional i inclús internacional. Hem estat per Sudamèrica tamé donant formacions amb l'empresa, amb [XXL](#), i bueno, pues al final són molts anys dedicat a d'açò, però m'ha plenat molt.

En la cresta de la ola.

Bueno, sí, podria ser. M'ha plenat molt el meu ofici, m'ha fet viatjar per tot el món.

Claro, per a estar en el àmbit de les últimes tendències tens que estar ahí, ahí no pots parar la màquina.

Claro, claro, no pots parar. La veritat és que quan arribes a un nivell com al que hem arribat en XXL, l'empresa que som dos socis més, som tres socis: un company que està a Madrid, l'atre company que està a Barcelona i jo ací a València; la veritat és que quan arribes a ixe punt d'ixe nivell tan alt... Mosatros hem dut... els últims cinc events més importants a nivell de peluqueria hem fet el cierre de l'event que és, digam, el colofón. Quan arribes ahí dalt i fas un event tan importat com este ja tots, o siga ja tens un nom i tots els anys t'esperen, a que arribes ahí. Entonces... dur un negoci, jo sóc tamé molt deportista, m'agrà fer molt d'esport, compaginar la família, deport, negoci i després compaginar XXL tamé... O sea hi ha que estar físicament molt sencer pa pegar-li fort i dedicar-li moltes hores. Però bueno, sempre dius, hòstia no me ficaré, no me ficaré, però quan te pugues dalt d'un escenari davant de dos mil persones i fas un event d'estos i t'aplaudixen dos mil persones... pues bueno, te se'n van tots els mals i dius tornaré una atra volta. Després tamé n'hi han punts de baixó tamé, a lo millor te donen un premi, hem rebut molts premis, hem sigut *Millor Col·lecció Femenina de l'Any* dos vegades consecutives a nivell nacional. Férem... tinguérem tamé un premi... [Premios AIPP](#), els premios AIPP són diguem els Òscars de la perruqueria. Vàrem ser segons en un vídeo de fa tres anys tamé. O siga que a nivell internacional ser els segons quan a lo millor n'hi han 15.000 col·leccions a nivell mundial i ser el segons... I hem sigut quatre voltes finalistes. Claro, ser finalistes ja, pa mi ser finalista ja era... la primera volta "som finalistes a AIPP!"

Pues entonces estar ahí... la gent espera de tu. No pots... no pots... Jo puc dir-te a lo millor que esta patilla se du aixina i l'atra aixana i a lo millor t'ho creus i ja està, però quan te juntes amb els professionals tens que estar sempre molt tal, i sempre en continua formació. Lo que passa que, bueno, quan és una passió i disfrutes de la teua feina... no te costa.

És creatiu, clar.

Sí, sóc molt creatiu, a mi m'agrada molt, dedique moltes hores a la meua faena. A mi me diuen "és que treballes molt, treballes molt, dediques moltes hores". Disfrute de la meua faena, és la meua passió. No me molesta fer-li deu hores, dotze hores i després a lo millor dedicar-me tres hores en casa parlant per telèfon hasta les dotze i mitja de la nit en una videocridà pa montar un show o montar una formació. No me molesta.

Torneu a ser barberia? Vull dir, perquè ara amb tota la moda de les barbes no sé si feu tamé...

Vale, jo te dic. El tema de barberia. Pues mosatros, jo quan vaig fer... farà ara deu anys, perquè quan ja vaig decidir jo, digam, gestionar el saló este, jo vaig tirar tot el saló, el tirí a terra, el vaig fer nou **[15 min.]**. Vaig fer tamé, bueno, mon pare va ser un referent en el 85 i jo volia tamé fer un local al meu gust. Mon pare el tingué al seu gust, jo volia fer-me'l al meu gust, a la meua manera. El vaig tirar tot, el vaig tirar sencer i en aquell entonces -fa deu anys- jo ja havia estat vàries voltes pel nord d'Europa, en Londres, en Berlin i tal, i ja se veien barberies. Ja venia, ja hi havien barberies. No la típica barberia, perquè sempre estaven les típiques barberies -en atres països- en Berlin per eixemple hi ha un barri que hi han barberies de paquistanís, com estan escomençant ací. Ací en Espanya encà no estaven. Jo evidentment ja les havia vist i quan vaig fer la reforma estiguí a punt... Lo que passa és que jo el disseny del local conforme l'havia montat era el disseny tot lineal, tots els butacons amb tot lineal, entonces me trencava un poc el ficar-me un silló de barber i tal. Cosa que... després de vindre de la tercera generació de barbers... Perquè jo la meua primera ferramenta que vaig agafar va ser la navaja. Sí, sí, la navaja. Mon pare me va ensenyar, els jubilats venien i pagaven molt poquet pa que jo adeprenguera a afeitar. Entonces, vamos, l'escola meua de barberia és de l'antigua usanza. O sea, jo encara he adeprès amb la típica corretja i la navaixa d'esmolar, que hui en dia no està permitit per el tema d'higiene, però vamos, el esmolar en ixe tipo... hui dia crec que no sé quanta gent n'hi haurà que puga... perquè és molt complicat. Entonces vaig decidir que per estètica i tal pues no... perquè volia montar un atre local, però no m'ixia el silló, l'espai soles de barberia, i entonces el vaig deixar. Entonces continuem, tinc un silló que s'acopla a la barberia, en el saló soles som dos persones -som huit en el equipo-, soles som dos persones ací en el saló que fem barba, que és Alberto i jo, i claro, evidentment fem barbes tamé com una perruqueria normal. De fet fa quatre anys editàrem un llibre pa la formació en Conselleria pa Educació, de barbes i tal, i vaig donar jo part de l'explicació, les fotos són les meues en el llibre... O siga que... Ara sí n'hi ha un bum, però... He estat tamé donant formació, igual que he donat a L'Oréal formació, en tant que és més vinculà amb el sector de la dona, en estos últims anys com s'ha dut tan de moda el tema de les barberies tamé en les institucions d'educació no tenien, digam, l'assignatura de com... de barberia, d'afeitat, de corte degradado, tal, de monyo de home, i entonces decidiren ampliar. Entonces el professorat tampoc estava format. Jo he donat formació, pal CEFIRE ací en València. Al CEFIRE ací en València jo l'he donat formació de barbes, d'afeitats i de degradats, ací en València. Pa Ministeris en Madrid tamé vaig donar jo... vaig donar dos... tres dies de formació, n'hi haurien huitanta professors, i pa... en Andalusia tamé, pal professorat de tota Andalusia. O sea que, bueno, lo que passa és que tampoc m'estic

centrant... no és el fort nostre, és el fort, perquè vamos, m'he dedicat tota la vida, però tenim el negoci molt més ampli, abarquem molts més servicis que soles hòmens.

Vos han marejat molt amb el tema Coronavirus? Clar, vareu parar.

Sí, vàrem parar, vàrem parar dos mesos...

Va haver un moment que pareixia que éreu servei essencial...

Essencials, sí. Jo me quedí el dia que van eixir les notícies i digueren llavanderies i açò, bugaderies, perruqueries i farmàcies i tal... I dic, ¿cómo? Se quedàrem... El telèfon escomençà a sonar... Grups de Whatsapp de perruquers, d'açò, de lo atre, de Facebook... O sea ixa nit va ser una nit de locos. Després mos digueren que tinguérem tancat, estiguérem tancats. I res, després arrancàrem, arrancàrem amb un bum molt fort, perquè clar la gent estava molt desesperà. Estiguí dos dies al telèfon... O sea que va ser una locura. Sí que és de veres que jo ja me vaig preparar antes de l'apertura. Només tancar ja escomencí a manejar-me junt als meus dos socis de XXL, comprar tot desechable. Mosatros hasta la fetxa estem amb toalles desechables, capes desechables... Tot desechable completament. I què va ocurrir, que jo a la setmana ja tenia tot el material, no n'hi havia stoc després. Ah, quan digueren d'obrir la gent tirà a comprar i no n'hi havia stoc. N'hi haven en foros de perruqueria que volien ficar bolses de fem, fer-les un forat i bolses de fem de capes, perquè no en trobaven. O sea anècdotes te puc contar mil. Mosatros sí que... estaves en pandèmia pues què tenies que fer, pues organitzar un poc l'apertura, com mos va a vindre i intentar anticipar-se a lo que mos poguera vindre [20 min.]. Però sí i després, bueno, molta neteja, molt d'alcohol, molta lejia... I de moment pues hem tingut la sort, dins de les precaucions que hem tingut, que hem tingut moltes, de que ningú de l'equipo ni ningú del voltant de l'equipo, familiars i tal, han tingut ningun contagi. Entonces hem pogut treballar, no hem tingut ninguna persona de baixa, ninguna persona aislà. O sea això n'hi haurà que celebrar-ho, perquè al final hem sigut prudents, jo he sigut una persona que "per favor" i "per favor"... No mos hem llevat la mascareta ací en la perruqueria pa res, ni quan hem tancat, netejant el equipo assoles... O siga, hem sigut molt prudents en ixes coses. Que n'hi ha gent que ha sigut molt prudent i l'ha agafat, o siga que no és perquè la prudència... [perquè] el que l'hasca agafat no ha sigut prudent, però que mosatros hem sigut molt prudent i hui en dia encà som prudents. Mantenim les mateixes normes des d'un principi.

Volíem ensenyar-te un parell de coses que estem digitalitzant ara mateix. Bueno, tu això ho tindràs per casa. És ton pare. Este i este. No hem trobat tant, és possible que n'hi haga algun [més] perquè no estan tots els programes [de festes]. I este tamé té fotos.

Sí, sí, ahí està Juan, està Manolo. Juan, Manolo, mon pare.

Ton pare és el de la barbeta.

Sí.

Bueno, prèmits.

Sí, el segon prèmit, té la copa.

En el 72, en el 73.

En el 72, un any antes, antes de nàixer jo, jo vaig nàixer en el 73, i en el 73 crec que va ser quan anà al campionat d'Espanya, en Sevilla. I guanyà una copa en València tamé, me pareix. O sea que sí.

PROMETEO

MODERNA PELUQUERIA
EN LA VANGUARDIA DE LAS NUEVAS TECNICAS
Y TRATAMIENTO DEL CABELLO.
PELUQUEROS DIPLOMADOS Y ESPECIALIZADOS
EN LOS MAS DIVERSOS CUIDADOS
DE LA MODERNA PELUQUERIA MASCULINA.
EXAMEN GRATUITO DEL CABELLO Y CUERO CABELLUDO
POR PROCEDIMIENTOS RADIOSCOPICOS,
SUPERVISADOS POR EL DOCTOR CARBONELL.
CONFORT Y ELEGANCIA EN UN AMPLIO Y COMODO SALON

El cliente busca la satisfacción del trabajo eficiente, elegantes, perfecto. La moderna peluquería PROMETEO puede darle esa satisfacción que busca y que en nuestra actual sociedad es tantas veces necesaria. En PROMETEO, sus peluqueros conocen su trabajo. Son técnicos a la disposición de la más refinada o completa exigencia.

Momento de la entrega del 2.º premio de la 5.ª Copa Valencia correspondiente a 1972 a Prometeo Pérez

Programa de festes patronals, 1973

PROMETEO

MODERNA PELUQUERIA
EN LA VANGUARDIA DE LAS NUEVAS TECNICAS
Y TRATAMIENTO DEL CABELLO.

PELUQUEROS DIPLOMADOS Y ESPECIALIZADOS
EN LOS MAS DIVERSOS CUIDADOS
DE LA MODERNA PELUQUERIA MASCULINA.

EXAMEN GRATUITO DEL CABELLO Y CUERO CABELLUDO
PROCEDIMIENTOS RADIOSCOPIICOS.

CONFORT Y ELEGANCIA EN UN AMPLIO Y COMODO SALON

El cliente busca la satisfacción del trabajo eficiente, elegante, perfecto. La moderna peluquería PROMETEO puede darle esa satisfacción que busca y que en nuestra actual sociedad es tantas veces necesaria. En PROMETEO, sus peluqueros conocen su trabajo. Son técnicos a la disposición de la más refinada o completa exigencia.

Personal de esta peluquería y trofeos conseguidos por los mismos.
Ultimo trofeo en el año actual.

Programa de festes patronals, 1974

Bueno, un nivell increïble.

Sí, mon pare era un crack.

Des de Moncada. Moncada és una ciutat, però és una ciutat xicoteta, hi ha que tindre espenta.

Sí, sí. Sí, no, si al final... Jo tamé ho dia, i vaig a dir-te una cosa: Moncada és xicoteta. Jo quan vaig per ahí i vaig amb les perruqueres, bueno, igual puc estar a Paris amb els companys, o a Madrid o a Barcelona o tal i jo explique "mosatros som de poble", tinc un company tamé de Dènia. Que diem, mosatros som de poble, mosatros anem pac ací els del poble. Jo ho dic, jo sóc de poble, jo sóc de Moncà, o sea a mi me té igual els de la capital, els de Madrid, els de Barcelona, jo sóc de poble, sóc de Moncà i sempre ho dic, no de ciutat, eh, jo sóc de poble [*risses*]. I ben orgullós.

Açò era el vostre local [parlant de la foto del programa de festes, 1974]?

Este és el local de Ausiàs March, sí, que jo el vaig conèixer quan era molt menut. Perquè ma mare quan anava els dissabtes, se n'anava a comprar, a lo millor me deixava en la perruqueria i estava allí un ratet. Mon pare me feia agranar, "agrana, tal". Jo tenia hui o nou anys, no tenia més, però bueno, anava a vore mon pare i estava allí. I sí que recorde...

Ta mare no treballava en el local.

No, ma mare treballava en casa, que ja tenia la pobra... perquè antigament... Claro, antigament les toalles, aixina com ara mosatros tenim ací llavadora i secadora, aunque ara són desechables per... jo d'ací no trac les toalles a ma casa. Jo recorde de ben xicotet mon pare les toalles, agarrava el pentinaor, les ficava en un montó i se n'anava a casa amb el montó de toalles. Les toalles de tinte, de tal, jo recorde de menut tindre la banyera de ma casa plena de toalles, de toalles a remulla, en lejía. En lejía per a ficar-les blanques. Entonces ma mare amb quatre fills que érem, els agüelos tamé en ma casa i netejar les toalles de mon pare de la perruqueria ja tenia prou, ja. Sí, sí.